

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—

Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3,50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν 15

261—Γραφεῖον ὁδ. Ἑρμοῦ—264

Ἡ ὑπομονὴ εἶναι ἀγία διαγωγὴ ἐν δυστυχίαις, εἶναι ἀρετὴ ἐν δυσπραγίαις· χάρις φυλάττουσα τὸν ἄνθρωπον ἥρεμον ἐν πάσαις ταῖς καταστάσεσιν· ἀγαθὸν ἐν κακοπραγίᾳ· ἀγνὸν ἐναντίον τῶν μειονεκτημάτων τῆς ἀγνότητος. Ἡ ὑπομονὴ ἀφαιρεῖ τὸ ἀμάρτημα τῆς ἀθλιότητος, καὶ τὴν καταπονοῦσαν δύναμιν τῆς ἀθλιότητος. Εἶναι τὸ κέντρον καὶ οἱ ὀδόντες πάσης θλίψεως· ἡ ἀποτυχία πάσης τεθλιμμένης καταστάσεως, καὶ καθίστησιν εὐτυχὴ τὸν ταλαιπωρούμενον. Ἡ ὑπομονὴ εἶναι νήνεμος· θάλασσα ἐν παντὶ ἀνέμῳ· γαληνία ψυχὴ ἐν πᾶσι τοῖς καιροῖς· νῆμα ὁμαλῶς κλωσθὲν διὰ πάντων τῶν τροχῶν τῆς θείας προνοίας. Εἶναι ψυχὴ οὔτε ὑπερβαίνουσα οὔτε ἐλαττουμένη τοῦ μέτρου, οὔδ' ἄγαν εὐαίσθητος οὔδ' ἥττον αἰσθανομένη τὴν λύπην· οὔτε ἄνευ δακρύων οὔδ' ἄνευ ἐλπίδος· οὔδ' μεμψιμοιροῦσα οὔδ' ὑπεραίρουσα· οὔτε περιφρονοῦσα τὴν τιμωρίαν, οὔδ' ὀλιγοψυχοῦσα ὅταν σωφρονίζηται. Ἡ ὑπομονὴ ἀποδίδει ἥρεμον γλῶσσαν ἀντὶ δριμύειας· ἡ ὑπομονὴ δὲν δύναται νὰ ᾗ κακόγλωσσος. Εἶναι πτωχὴ χήρα ἀσμένως δίδουσα καὶ ὑπακούουσα ἐνι προφῆτῃ καὶ τοῖ ὀλίγῃν τροφῇν ἔχουσα ἐν τῷ πύθῳ καὶ ὀλίγον ἔλαιον ἐν τῷ ἀγγεῖῳ· εἶναι ὥς ἐκεῖνος ὅστις εὐθύμως μεταβαίνει νὰ φάγῃ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ ζωοτροφίαν καὶ ν' ἀποθάνῃ. Ἡ ὑπομονὴ, καὶ ἐν τῇ ἐσχάτῃ στενοχωρίᾳ δὲν δύναται νὰ λαλήσῃ ἄνευ σεβασμοῦ περὶ θεότητος. Ἐχει ψυχὴν ἡρεμοῦσαν, ἀπέναντι τῆς σκληροτέρας δυστυχίας. «Οὐχὶ ἡ ἐμὴ ἀλλ' ἡ σοὶ γενέσθω θέλησις». Ἐὰν τὸ ποτήριον τοῦτο δὲν δύναται νὰ παρέλθῃ, ἅς παρέλθῃ τὸ αἷμα μου. Ἐὰν ἡ ὑπόθεσις αὕτη δὲν δύναται νὰ ζῇσῃ χωρὶς ἐγὼ ν' ἀποθάνω ἅς ἀποθάνω· «ἡ θλίψις ὑπομονὴν κατεργάζεται». Προτοῦ ἔλθῃ ἡ θλίψις ὁ ἄνθρωπος εἶναι γαλήνιος ἐν τῇ γαλήνῃ, ἐνῶ ἡ ὑπομονὴ εἶναι γαλήνη ἐν τρικυμίᾳ. «Ἡ δὲ ὑπομονὴ ἅς ἔχῃ ἔργον τέλειον, διὰ νὰ ᾗσθε τέλειοι καὶ ὀλόκληροι, μὴ ὄντες εἰς μηδὲν ἐλπείετε». (Ἰακώβ. α', 4).

ΔΙΗΓΗΜΑ

(ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ).

ΠΩΣ ΕἰΣ ΟΒΟΛΟΣ ΠΑΡΗΓΑΓΕ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΝ

ΗΤΟΙ

Ἡ ΤΙΜΙΟΤΗΣ ΕἶΝΑΙ Ἡ ΑΡΙΣΤΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

[Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 13].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ἀγαθὸν ἀντὶ κακοῦ.

Ὁ Βάλτερος ταχέως ἀπεφάσισε, καὶ μετὰ πολλῆς εὐγνωμοσύνης ἐδέχθη τὴν προσφορὰν τοῦ σιρ Τζῶν. Ὁ κύριος οὗτος τὸν περιέφερεν εἰς τὴν οἰκίαν ἐνθα ἐσκόπει νὰ τῷ δώσῃ δύο δωμάτια, καὶ τὸν ἐπαρουσίασεν εἰς τὴν ἀγαθὴν κ. Βένσων, ἥτις μετὰ τῆς ἀνεψιάς αὐτῆς ὑπεσχέθησαν νὰ πράξωσιν ὅτι ἡδύνατο διὰ τὴν ἀναπαυτικὴν αὐτοῦ διαίταν. Ὁ γέρον ἐκάστοτε ἀνέκραζε «παραπολὺ καλὰ δι' ἐμέ! Ποῖος θὰ ἐφαντάζετο ὅτι τοιαύτη ἔθελε μοι δοθῇ κατοικία εἰς τὸ γῆρας μου;»

Ἐπανῆλθεν εἰς τὸ Λονδίνον, ἔλαβε τὰ ἐπιπλά του καὶ ἀπεχαιρέτισε τοὺς φίλους αὐτοῦ τοῦ Κόβεντ Garden. Ἦτο καλῶς ἐκεῖ γνωστὸς πάντες δ' ἐλυπήθησαν διὰ τὴν ἀναχώρησίν του, ἀλλ' ἐχάρησαν ἀκούσαντες περὶ τῆς ἀγαθῆς αὐτοῦ τύχης. Ἡ οἰκοδόσποινα αὐτοῦ ἐλυπήθη ὅτι χάνει τὸν ἥσυχον ἐνοικιαστὴν, τοῦ ὁποίου τὰς κανονικὰς πληρωμὰς καὶ τὰς ἡσυχούς ἔξεις πολὺ ἐξετίμα. Μετὰ βαρυθυμούσης καρδίας τὸν εἶδεν ἐν τῇ ἀμάξῃ ἥτις τὸν ἔφερεν εἰς τὸν σταθμὸν. Ὡς τελευταίαν περιποίησιν ἐφρόντισε νὰ τῷ δώσῃ ὀλίγην τροφὴν νὰ φέρῃ μαζὺ του μήπως πεινάσῃ εἰς τὴν ὁδοιπορίαν.

Τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ Δικ ὅταν ἔμαθεν ὅτι ὁ προσφιλὴς γηραιὸς αὐτοῦ φίλος ἐπρόκειτο νὰ μετακομισθῇ εἰς Λένχαμ εὐκόλως δύναται νὰ φαντασθῇ τις. Ἡ κ. Βένσων εἶχε τὰ πάντα ἑτοίμα ὅταν ἔφθασεν ἐσπέραν τινα ἐν μέσῳ τοῦ Ὀκτωβρίου. Ὁ Δικ ἐπῆγε πρὸς συ-

νάντησιν αὐτοῦ εἰς τὸν σταθμὸν ἐντὸς τῆς ἀμάξης τῆς σταλείσης παρὰ τοῦ σιρ Τζὼν νὰ τὸν λάβῃ εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ ἐχαίρετο ὅτι ἐδόθη αὐτῷ ἡ εὐκαιρία νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὸ ἀναπαυτικὸν μικρὸν δωμάτιον ἐνθα λιμνὴ πυρὶ ἐκαίετο καὶ τσάϊ ἦτον ἐπὶ τῆς στρογγύλης τραπέζης. Ἡ κ. Βένσων ἠκολούθει, θεωμένη καὶ λέγουσα καλοὺς λόγους, καὶ ἡ ἀνεψιὰ τῆς ἐτύρβαζε πρὸς παρασκευὴν τοῦ τσέου ἢ ψῆσιν ἄρτου. Ἐστενοχωρεῖτο μᾶλλον διὰ τὰς τόσας περὶ αὐτοῦ μερίμνας, διότι εἶχε πάντοτε συνηθίσει νὰ πράττῃ ταῦτα ἀφ' ἐαυτοῦ. Ἀλλ' ἐπαρηγορεῖτο λέγων ὅτι δὲν πρέπει νὰ νομίζωσιν ὅτι θὰ ταῖς ἐδίδε τοιαύτην ἀνησυχίαν εἰς τὸ ἐξῆς.

Ἐν βραχυτάτῳ χρόνῳ εἶχεν ὁριστικῶς ἐγκατασταθῇ καὶ βλέπουσα ὅτι τφόντι θὰ ἐπρωτίμα, ἡ κ. Βένσων τῷ ἐπέτρψε νὰ φροντίζῃ περὶ ἐαυτοῦ καὶ νὰ πράττῃ ὡς εἶχε συνηθειαν. Οἱ γείτονες ταχέως ἔμαθον νὰ ἀγαπῶσι τὸν εὐγενῆ καὶ εὐπροσήγορον γέροντα ὅστις ἦτο πάντοτε ἑτοιμος νὰ πράττῃ οἰανόηποτε μικρὰν ὑπηρεσίαν, ὡς νὰ πηγαίῃ πρὸς ἐκτέλεσιν παραγγελίας τινος, νὰ κἀθῇται πλησίον ἀσθενούντος παιδὸς, ἢ νὰ ἀναγινώσκῃ εἰς ἀσθενῇ ὠριμωτέρως ἡλικίας τῆς ἐαυτοῦ.

Ὁ χαρακτήρ τοῦ Γεωργίου Βένθαιμ δὲν ἐβελτιούτο διὰ τῆς παρόδου τῶν ἐτῶν. Ἦτο ὑπὸ πολλὰς ἐπόψεις τοσοῦτον δυσάρεστος ὥστε ὁ κ. Νάυλωρ θὰ τὸν ἀπέπεμπεν ὅλως διόλου, ἐὰν μὴ ὁ σιρ Τζὼν εὐγενῶς ἐπεθύμει νὰ τὸν κρατήσῃ, διότι ἐγίνωσκεν ὅτι ὁ μισθὸς τὸν ὅποιον ἐδίδεν ἦτο ἀνώτερος ἢ ὅσον ἡδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ ἀλλαχοῦ. Οὐδὲ αὐτὸς οὐδὲ ὁ Νάυλωρ ἐγίνωσκε τὴν ἀπαρέσκειναν τὴν ὁποίαν ἐξ ἀρχῆς ἔλαβε πρὸς τὸν Δικ, ὅστις οὐδέποτε ἀνέφερε τὰς ἐνοχλήσεις τὰς ὁποίας ὑπέφερε ἐξ αὐτοῦ εἰς ἄλλον πλὴν εἰς τὸν Βάλτερς.

«Οὐδὲν οὐδέποτε ἔπραξα πρὸς αὐτόν», εἶπεν ἡμέραν τινα, «καὶ ὅμως πάντοτε προσπαθεῖ νὰ μὲ ἐνοχλῇ καθ' οἷονδ' ἥποτε τρόπον δύναται. Ἀλλὰ θ' ἀρχίσω τώρα καὶ ἐγὼ νὰ ἀποδίδω τὰ ἴσα· γνωρίζω χιλίους τρόπους νὰ ἐνοχλήσω καὶ ἐγὼ».

«Στάσου, στάσου παιδί μου», εἶπεν ὁ Βάλτερς, «δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σὲ ἀκούω νὰ ὁμιλῇς τοιουτοτρόπως. Τοῦτο θὰ ἦτο ἐνόχλησις ἀντὶ ἐνοχλήσεως. Ὁ προσφιλεὶς Διδάσκαλος δὲν ἐπραττεν οὕτω ὅταν τὰ πάντα μετεχειρίσθησαν νὰ τὸν ἐξοργίσωσιν. Οὐδὲν ἔπραξε κακὸν κατ' οὐδενός. Σὺ ἀπεναντίας, ἔχεις σταθερῶς ἀνάγκης συγγνώμης παρὰ τοῦ Θεοῦ. Οὕτω πρέπει νὰ μάθῃς νὰ συγχωρῇς ὡς καὶ σὺ θέλῃς νὰ συγχωρηθῇς.

«Θέλω προσπαθῆσαι», εἶπεν ὁ Δικ, αἰσθανθεὶς μᾶλλον ἐντροπὴν ἐκ τῆς ὁμιλίας του ταύτης.

«Πράξον οὕτω, παιδί μου· ἀλλὰ δὲν θὰ δυνηθῇς νὰ τὸ πράξῃς ἐξ ἰδίας σου δυνάμεως, διότι εἶναι ἐναντίον τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Πρέπει νὰ προτεύεσαι — οὐδὲν καλλίτερον τῆς προσευχῆς — καὶ ἐν τῇ προσευχῇ θὰ εὐρῇς τὴν δύναμιν. Ἐπειτα δὲ, Δικ, εἶναι καὶ ἄλλο νὰ ἐνθυμηθῇς. Ἰδὲ» — καὶ ὁ Βάλτερς ἠνοιξε τὴν Γραφὴν ἥτις δὲν ἦτο ποτὲ μακρὰν τῶν χειρῶν του — αἶδε τὸν στίχον τοῦτον τὸν ὅποιον ὁ Κύριος εἶπε διὰ

τὸ καλὸν τῶν παίδων ὡς καὶ διὰ τὸ τῶν ἡλικιωμένων, Ἀγαθοποιεῖτε τοὺς μισούντας ὑμᾶς. Βλέπετε ὅτι δὲν πρέπει νὰ εὐχαριστῆσαι μὲ μόνην τὴν συγχώρησιν.

«Ἀλλὰ τί δύναμαι νὰ πράξω διὰ τὸν Γεωργίον;» ἠρώτησεν ὁ Δικ. «Οὐδέποτε πηγαίνω πλησίον του ἐὰν δύναμαι νὰ τὸ ἀποφύγω — οὐδὲν ἀγαθὸν δύναμαι νὰ πράξω δι' αὐτόν καὶ ἐν θέλῳ».

«Ναὶ δύνασαι νὰ εἴπῃς μίαν προσευχὴν δι' αὐτόν ἐνίστε, καὶ ἐὰν ἴδῃς ὅτι χρειάζεται ποτε βοήθειαν τινα, πρόσφερε αὐτὴν, καὶ θέλεις λάβει τὴν εὐλογίαν, σοὶ ὑπόσχομαι».

Ἐκἀήτο πλησίον τῆς θερμάστρας εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν τοῦ Βάλτερς. Ὁ Δικ ἐπορεύθη εἰς τὸ μάθημα τῆς λατινικῆς. Ἐπειδὴ δὲ ἡ οἰκία τῆς κ. Βένσων ἔκειτο εἰς τὸν δρόμον του, ἦλθε νὰ ἴδῃ τὸν Βάλτερς. Ἐπρόκειτο νὰ τὸν χαιρετίσῃ μετὰ τοὺς τελευταίους τούτους λόγους, ἀλλ' ὁ γέρον τὸν ἐσταμάτησε καὶ εἶπε —

«Περίμενε ὀλίγον, καὶ θὰ σοὺ εἴπω τι τὸ ὅποιον θὰ σοὺ δεῖξῃ πόσον κακὸν εἶναι τὸ πείσμα ἢ ἡ ἐκδίκησις. Εἶθε νὰ σὲ ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ αἰσθανθῇς ποτὲ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐξοργίσῃς πρόσωπόν τι διότι τοῦτο σὲ ἐξώργισεν. Εἶναι λυπηρὰ ἱστορία, ἀλλὰ θὰ τὴν ἀκούσῃς, καὶ τοι καὶ αὐτὴ ἡ ἀφήγησις αὐτῆς μοὶ προζενεῖ λύπην καὶ τοι περῆλθον τοσαῦτα ἔτη.

«Ὅταν ἤμην νέος ἠγάπων πολὺ τοὺς ἵππους, καὶ ἐπεθύμουν νὰ ἦμαι πάντοτε ἐνησχολημένος εἰς αὐτούς. Ὁ πατὴρ μου ἤθελε νὰ γίνω διδάσκαλος εἰς χωρίον τι, διότι εἶχον λάβει καλλιτέραν ἀνατροφὴν τῶν πλείστων παίδων τῆς τάξεώς μου· ἀλλ' οὐδὲν μὲ ἐπειθεν, ἐπήγαινα πάντοτε περὶ τοὺς σταύλους. Τούτου ἕνεκα ὁ πατὴρ μου ὠμίλησεν εἰς τὸν προϊστάμενον ἡμῶν περὶ τούτου, καὶ ἐκεῖνος εἶπεν ὅτι ἔπρεπε νὰ τεθῇ ὑπὸ τὸν ἀμαξηλάτην του, οὕτω δὲ καὶ ἔπραξα· κατενόησα λοιπὸν τὰ περὶ ἵππων καλῶς καὶ ἵππευσον καὶ ὠδήγουν αὐτούς ὡς καὶ ὁ ἴδιος ἱπποκόμος, ὅτε αἶφνης ὁ κύριός μου ἀπεβίωσε καὶ τὸ κατὰστημα διελύθη. Ἐπανῆλθον οἱκοὶ ἀναμένον· ἐώσω εὖρω ἑτέραν θέσιν. Ἀκριβῶς κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἕτερος νέος ὡς ἐμὲ, ὀνόματι Βένετ, ἔμεινεν ἄνευ θέσεως καὶ αὐτός. Διετέλεσεν ὡς ἐγὼ εἰς τοὺς σταύλους κυρίου τινος, καὶ ἀπώλεσε τὴν θέσιν του διότι ἡ οἰκογένεια εἶχεν ἀπέλθει εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Ἐκεῖνος καὶ ἐγὼ ἐζήσαμεν πλησίον ἀλλήλων ὡς παῖδες, καὶ πολλὰς παιδιὰς ἐκάμαμεν μετ' αὐτοῦ.

«Συνέβη δὲ ὅτε εἰμεθα μαζὺ μίαν ἡμέραν κύριός τις Ἀνδερσεν, κατοικῶν δύο μίλια μακρὰν ἀφ' ἡμῶν, ἤθελε ἓνα ἱπποκόμον ὅλως ἀπροσδοκῆτως. Φίλος μου τις ἦλθε καὶ μὲ συνεδούλευσε νὰ μὴ χάσω καιρὸν καὶ νὰ ἀποταθῶ εἰς αὐτόν διὰ τὴν θέσιν, διότι νέος ὑπῆρθε ἔπρεπε νὰ ἔλθῃ ἀμέσως. Ὁ Ἰάκωβος Βένετ συνέβη νὰ ἦναι εἰς τὴν οἰκίαν μου ὅταν μοὶ εἶπον τοῦτο, ἀλλ' ἀνεχώρησε σχεδὸν ἀκαριαίως. Δὲν ἀπώλεσα καιρὸν, ἀλλ' ἐνεδύθην ἀμέσως τὰ καλλίτερα φορέματά μου καὶ ἀπῆλθον εἰς *Newton Hall* ἐνθα ὁ κ. Ἀνδερ-

σεν κατάρχει. Ἐπεθύμουν πολὺ τὴν θέσιν, διότι ἐγίνωσκον ὅτι ἦτο καλὴ. Ἐπειδὴ δὲ εἶχε κενωθῇ μόνον πρὸ ὀλίγων ὥρων, ἤμην βέβαιος νὰ τὴν ἐπιτύχω. Ὅταν ἐφθασα ἐκεῖ εἰσῆλθον εἰς τὸν κ. Ἄνδερσεν, ὅστις εἶπεν ὅτι ἤμην πολὺ καλὸς, ἀλλ' ὅτι πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἴδει ἕτερον νεανίαν εἰς τὸν ὅποιον εἶχεν ὑποσχεθῇ τὴν θέσιν ἐὰν ὁ χαρακτήρ του τὸν ἱκανοποιεῖ. «Τὸν γνωρίζεις ἰσως», εἶπε, «διότι εἶναι ἐκ τοῦ χωρίου σου ὀνομάζεται Ἰάκωβος Βένετ».

Ἄρξασα καὶ ἐξωργίσθην ἰδὼν ἀμέσως πῶς ἡ ὑπόθεσις ἔτρεχεν. Ὁ Ἰάκωβος εἶχεν ἀκούσει τί ὁ φίλος μου εἶπε περὶ τοῦ κ. Ἄνδερσεν ὡς ἔχοντος κενὴν θέσιν διαθέσιμον καὶ τὴν προτροπὴν του νὰ μὴ χάσω καιρὸν νὰ ἀποταθῶ πρὸς αὐτόν. Ἡσύχως εἶχεν ἀπέλθει καὶ ἦλθε πρὸ ἐμοῦ διότι ὡς ἀκολούθως εἶδον εἶχεν εἰσέλθει εἰς ἐν ἀμάξιον, ἐνῶ ἐγὼ ἐβάδιζον εἰς ὅλον τὸν δρόμον, ὥστε εἶχε ἱκανῶς προτρέξει ἐμοῦ.

Ἀνεχώρησα τῆς οἰκίας πλήρης ὀργῆς, καὶ περιφρονῶν τὸν Ἰάκωβον ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς καρδίας μου διὰ τὴν χαμέρπειαν αὐτοῦ. Καὶ τὸ εἶπον εἰς αὐτόν. Οὗτος δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτόν, καίτοι ἐπροσπάθησε νὰ τὸ τρέψῃ εἰς παιδιὰν καὶ νὰ εἴπῃ ὅτι ὁ προδραμὸν πρῶτος ὑπηρετεῖται».

Ἄρξασα τὴν θέσιν καὶ ἐπῆγεν εἰς αὐτὴν ἀμέσως, μὲ καλὸν μισθόν. Ἐγὼ ἀφ' ἑτέρου δὲν ἠδυνάμην νὰ εὕρω οὐδαμοῦ. Ἐβλεπον τὸν Ἰάκωβον διερχόμενον ἑφιππον ἐπὶ τοῦ ἵππου τοῦ κυρίου του καὶ πικρὸς θυμὸς μὲ κατελάμβανεν.

Ὁ κ. Ἄνδερσεν εἶχε θυγατέρα λίαν ἀδύνατον, καὶ εἶχε διαταχθῇ παρὰ τοῦ ἱατροῦ νὰ ἱππεύῃ. Ὁ πατὴρ αὐτῆς ἠγόρασε δι' αὐτὴν ὠραῖον ζῶον τὸ ὅποιον εἶχεν ἀραθικὸν αἷμα εἰς τὰς φλέβας του. Ἡ μὲς Ἄνδερσεν δὲν εἶχεν ἐτι τὴν ἀδειαν νὰ τὸν ἱππεύῃ διότι εἶχε τὸ ἐλάττωμα νὰ ἐξαφνίζεται ὅταν ἤρχετο πλησίον εἰς ὕδωρ. Ὑπῆρχε μικρὰ λίμνη παρὰ τὴν ὁδόν, μεταξὺ τοῦ χωρίου ἡμῶν καὶ τῆς οἰκίας τοῦ κ. Ἄνδερσεν τὴν ὅποιαν οὐδέποτε διήρχετο ἄνευ μεγάλης ταραχῆς. Ὁ πρῶτος ἱπποκόμος καὶ ὁ κ. Ἄνδερσεν ἐπειράθησαν εἰς μάτῃ νὰ θεραπεύσωσι τὸ ἐλάττωμα τοῦτο. Ὁ Ἰάκωβος εἶπεν ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ τὸ πράξῃ καὶ ἐδοκίμασε μεθ' ὑπερηφανείας.

Τὸν ἔλαβε λοιπὸν καθεκαστὴν τὸν περιέφερε δοκιμάζων αὐτόν. Τὸν ἐξημέρωσεν ἐπὶ τέλους τόσον ὥστε μόλις ἐκίνει τὸ ὠτίον ὅταν ἔβλεπε τὴν λίμνην. Ἦκουσα ὅτι μετὰ μιᾶς ἡμέρας περαιτέρω γύμνασιν θὰ τὸν ἐκῆρυττε τεθεραπευμένον. Καθ' ὅλον τοῦτον τὸν χρόνον διετέλουν ἐν ὀργῇ, καὶ ἐν ἐπιθυμίᾳ νὰ τῷ ἀποδώσω τὰ ἴσα διὰ τὸ παιγνίδιον τὸ ὅποιον μοὶ ἐπαίξεν. Ἐφθόνουν διὰ τὴν φήμην τὴν ὅποιαν ἀπέκτησε θεραπεύσας τὸν ἵππον ἀπὸ τῆς ἐξαφνίσεως, διότι ἐγίνωσκον ὅτι θὰ ἐπραττον καὶ ἐγὼ τὸ αὐτό, διότι πάντοτε ἐσκεπτόμην ἐπὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ὑπέκλεψεν ἀπ' ἐμοῦ τὴν θέσιν.

Ὁ σατανᾶς λοιπὸν, Διὸς, εἶδεν ὅτι εὖρε ἄριστον καιρὸν καὶ ἐχρησιμοποίητο αὐτοῦ ὅσον κάλλιον ἠδύνατο.

Ἔθεσεν ἐν τῇ καρδίᾳ μου νὰ τῷ κάμω χαμερπές τι τέχνασμα δι' οὐ ἐνόμισα νὰ ἀποδώσω εἰς τὸν Ἰάκωβον μέρος τοῦ ὅσον τῷ ἐχρεώσθην.

Ἄρξασα πυρὶα τινα καὶ τὰ ἔθηκα εἰς τὸ θυλάκιόν μου, καὶ ἐπορεύθην εἰς τὸ μέρος ἐνθα ἔκειτο ἡ λίμνη, ὀλίγον πρὸ τοῦ χρόνου καθ' ὃν ἐγίνωσκον ὅτι ὁ Ἰάκωβος θὰ ἤρχετο μετὰ τοῦ ἵππου του. Ἡ ἰδέα μου ἦτο νὰ κρυβῶ ὀπισθεν τῆς πυκνῆς φράκτης καὶ νὰ ῥίψω ἐν πυρίον καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἵππος διήρχετο τὴν λίμνην. Ἐνόμισα νὰ τὸν ἐξαφνίσω τοσοῦτον ὥστε νὰ τὸν καταστήσω ὑπὲρ ποτε χειρότερον. Οὕτω δὲ ἡ ἐνόχλησις τοῦ Ἰακώβου νὰ ἀποβῇ ἐπὶ ματαίῳ, καὶ νὰ μὴ λάβῃ τὴν ὑπόληψιν ὅτι ἐθεράπευσεν αὐτὸν ἐκ τῆς κακῆς ἐκείνης ἕξεως.

Ἐἰσῆλθον ὀπισθεν τῆς φράκτης καὶ ἐκρύβην ἐντελῶς. Μετὰ τινα καιρὸν ἤκουσα πέταλα ἵππου καὶ εἶδον τὸν Ἰάκωβον ἐπ' αὐτοῦ. Ἐβάδισε παρὰ τὴν λίμνην κατ' ἀρχὰς μὲν βραδέως, εἰτα ἐπῆγε ταχύτερον, καὶ ἔπειτα ἐκάλπασεν. Τὸ ὠραῖον ζῶον ἦτον ὅλως ἥσυχον. Ἐπειτα ἐπροχώρησεν εἰς ὀλίγον διάστημα καὶ τὸν ἐκίνησε τροχάδην. Τώρα ἦλθεν ὁ καιρὸς μου. Ἐρρίψα τὸ πυρίον ἅμα ὡς ἦλθε παρὰ τὴν λίμνην. Ὁ ἵππος ἀνεπήδησεν, ἐπροχώρησε μεθ' ὀρμῆς, καὶ τὴν ἐπομένῃν στιγμὴν ἔτρεχε ταχέως ὡς ὁ ἄνεμος. Ἦκουον τὰ πέταλα τρέχοντα μανιωδῶς, καὶ ἐγίνωσκον ὅτι ὁ ἀναβάτης εἶχε χάσει πᾶσαν περιστολὴν ἐπ' αὐτοῦ. Οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐσκόπουν νὰ διώξω τὸν ἵππον εἰς τοιοῦτον βαθμόν· τὸ πλεῖστον τὸ ὅποιον ἐσκέφθην ἦτο νὰ τὸν κάμω νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ παλαιὸν ἐλάττωμα τοῦ νὰ μὴ διέρχεται τὴν λίμνην. Οὐδεμίαν ἡσθανόμην ἀνησυχίαν μήπως πραγματικὴ τις βλάβη προσέβη διότι ἐγίνωσκον ὅτι ὁ Ἰάκωβος ἦτο καλὸς ἱππεὺς καὶ ἐπομένως ἐπορεύθην οἶκαδε νομίζων ὅτι ἐπλήρῳσα τὸν Ἰάκωβον ὅπως δῆποτε.

Ἐβίμεθα περὶ τὸ τέλος τοῦ γεύματος ὅταν γείτων τις διερχόμενος, μᾶς ἠρώτησεν ἐὰν ἤκούσαμεν τί συνέβη. Εἶπεν ὅτι ὁ Ἰάκωβος Βένετ ἱππεύει τὸν ἵππον τοῦ κ. Ἄνδερσεν, καὶ ὅτι τὸν συνεπῆρε καὶ τὸν ἔρριψεν ἔρμητικῶς ἐναντίον μεγάλου λίθου· τὸν ἀνῆγειραν ἀναίσθητον ὅλως καὶ αἰσθὺς ὑπῆρχε διασαλεύσεως τοῦ ἐγκεφάλου! Ἐκομίσθη εἰς ἀγροτικὴν πλησίον οἰκίαν, ἐκ τῆς ὁποίας ὀλίγη ἐλπίς ὑπῆρχε νὰ ἐξέλθῃ ζῶν. Τὸ ἄκουσμα τοῦτο ἦτο φοβερὸν δι' ἐμέ. Ἦσθανόμην ἐν ἑμαυτῷ τὸν ἐλεγχον τῆς συνειδήσεως ὅτι εἶχον διαπράξει φόνον ἐὰν ἀπέθνησκεν! Οὐχὶ ὅτι πράγματι ἐπεθύμησα νὰ τὸν βλάψω σωματικῶς καθ' οἷον δῆποτε τρόπον. Ἦδυνάμην νὰ παρηγορήσω ἑμαυτὸν ὀλίγον διὰ τῆς σκέψεως ταύτης, ἀλλ' ἐσκόπουν νὰ τῷ προξενήσω βλάβην ἐτέρας φύσεως, ἣν δὲ ἡ ἀσχημία τοῦ ἀμαρτήματος τῆς ἐκδικήσεως ἠγέρθη ἐνώπιόν μου ἐν τῷ ἀληθεῖ αὐτῆς χρώματι, καὶ ἐμίσησα ἑμαυτόν.

Ἄρξασα τὸ μυστικόν μου. Ἐθεώρησα ὅτι τὰ πράγματα οὔτε ἐπὶ τὸ κρεῖττον οὔτε ἐπὶ τὸ χειρόν θὰ ἐτρέποντο νὰ εἴπω τί ἔκαμε τὸν ἵππον νὰ ἄρῃ τὸν χαλινόν. Ἐπορεύθην εἰς τὴν ἐξοχὴν περὶ τὴν ἐσπέραν νὰ ἐρωτήσω περὶ αὐτοῦ. Μοὶ εἶπον ὅτι διετέλει ἐτι

ἀναίσθητος, καὶ ὁ ἰατρός ὀλίγην ἔδιδεν ἐλπίδα. Οἱ γονεῖς τοῦ ἦσαν ἐκεῖ, καὶ ὁ κ. Ἀνδερσεν ἤλαυνεν ἐκείσε ἐφ' ἀμάξης, ὅτε ἐγὼ ἀπηρχόμην, φέρων δευτέρου ἰατρὸν μεθ' ἑαυτοῦ· ἦτο παρήγορον εἰς ἐμέ, ὅτι ἐλαμβάνετο τασαύτη φροντίς δι' αὐτόν. Τὴν ἐπομένην

ἐστράπη ἐπὶ τὸ βέλτιον. Ὁ ἰατρός εἶπεν ὅτι θὰ ἔζη, ἀλλὰ θὰ παρήρχοντο πολλοὶ μῆνες πρὶν ἢ γίνῃ ἱκανῶς καλὰ ὥστε ν' ἀναλάβῃ πάλιν ὑπηρεσίαν. Ὁ κ. Ἀνδερσεν ἦτο πολὺ εὐγενὴς καὶ ὑπεσχέθη νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν μισθὸν ὅπως δυνήθῃ νὰ ζῇ ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Ὁ Πρίγκιψ ΔΟΥΒΟΙΚΟΣ ΝΑΠΟΛΕΩΝ

ἡμέραν ἦλθεν εἰς ἑαυτὸν ὅταν ἐπῆγα νὰ ἐρωτήσω, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε πλειοτέρα ἐλπίς ἢ πρότερον. Ἔκειτο εἰς λίαν ἐπικίνδυνον θέσιν ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα, εἴτα δὲ

τοῦ ἐωτοῦ γίνῃ ἐντελῶς καλὰ, ἀλλ' ὅτι δὲν ᾔθελεν ἀφήτῃ τὴν θέσιν τοῦ κενῆν, καὶ ἐπομένως τὴν προσήνεγκεν εἰς ἐμέ. — [Ἔπεται συνέχεια.]